ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. Š.,** zast. JUDr. Karlem Seidlem, Ph.D., advokátem, se sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 10. 2009, č. j. 16 Cad 86/2009 – 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce JUDr. Karlu Seidlovi, Ph.D., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím I. ze dne 11. 2. 2009, č. X, zamítla žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Karlových Varech (dále jen „OSSZ“) ze dne 19. 11. 2008 není plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 35 %. O nároku na částečný invalidní důchod je vydáno rozhodnutí č. II.

Rozhodnutím II. ze dne 11. 2. 2009, č. X, přiznala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žalobci od 23. 1. 2008 částečný invalidní důchod podle § 43 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, ve výši 6011 Kč měsíčně.

Žalobce napadl žalobou rozhodnutí o nepřiznání plného invalidního důchodu, tedy rozhodnutí I. ze dne 11. 2. 2009. Namítal, že s rozhodnutím nesouhlasí, neboť je přesvědčen, že by měl být v plném invalidním důchodu. Namítal dále, že jeho zdravotní stav byl zjištěn nedostatečně a že nebyla provedena veškerá potřebná vyšetření. Poukazoval dále na to, že jeho zdravotní stav se zhoršuje a nemůže vykonávat svou dosavadní profesi. Žádal, aby bylo řízení doplněno o vyjádření FN Motol, a o „dovyšetření" jeho zdravotního stavu. Navrhoval, aby soud po provedeném řízení napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni po provedeném jednání rozsudkem ze dne 7. 10. 2009, č. j. 16 Cad 86/2009 – 50, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu záznamu o jednání OSSZ Karlovy Vary ze dne 19. 11. 2008, podle něhož nebyl žalobce uznán plně invalidním, ale jen částečně invalidním, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly V, položky 4 písm. c) – 35 % a datum částečné invalidity bylo stanoveno dnem 23. 1. 2008. Dále vycházel z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Karlových Varech (dále jen „posudková komise") ze dne 6. 5. 2009 a jeho doplnění ze dne 2. 9. 2009. Posudková komise dospěla k závěru, že k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí byl žalobce částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ale nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 téhož zákona, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly V, položky 4 písm. c) - 50 %, přičemž u žalobce nešlo o schopnost vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Datum vzniku částečné invalidity posudková komise stanovila shodně s lékařem OSSZ na 23. 1. 2008. Krajský soud dospěl k závěru, že posudek posudkové komise, včetně jeho doplnění, je úplný a celistvý. Konstatoval, že úplnost skutkových zjištění nebyla zpochybněna a přesvědčivé byly i posudkové závěry, k nimž posudková komise dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z onemocnění žalobce a řádně je odůvodněn i celkový závěr. Uvedl dále, že posudková komise dostatečným a srozumitelným způsobem vysvětlila odlišnost posouzení jí učiněného oproti závěru lékaře OSSZ, a proto míra poklesu schopnosti činila 50 %, a nikoliv 35 %. Protože však hodnocení nedosahuje 66 %, nebyl žalobce shledán plně invalidním, ale jen částečně invalidním. Z těchto důvodů soud žalobě nepřisvědčil a napadené rozhodnutí žalované I. ze dne 11. 2. 2009 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu. Žalobu proto podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel"). Poukazoval na to, že v roce 2000 utrpěl dopravní nehodu, jejíž následky trvají doposud. Popisoval léčbu svého zdravotního stavu a dovolával se toho, že datum vzniku invalidity neodpovídá datu stanovenému lékařem OSSZ.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel poukazoval na to, že správní orgán při svém rozhodování vycházel z posudku lékaře OSSZ, který stanovil míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 35 % a datum vzniku částečné invalidity určil ke dni 23. 1. 2008, zatímco krajský soud vycházel z posudku posudkové komise ze dne 6. 5. 2009 a jeho doplnění ze dne 2. 9. 2007, který konstatoval procentní míru poklesu schopnosti ve výši 50 % se stejným datem vzniku invalidity (23. 1. 2008). Z toho podle názoru stěžovatele vyplývá, že je zde rozpor, který nebyl krajským soudem odstraněn, když odlišnost posouzení vzbuzuje důvodné pochybnosti o správnosti učiněných názorů. Vytýkal soudu, že se nepřesvědčivě vypořádal s jeho tvrzením o vzniku invalidity v dřívější době, ačkoliv měl k dispozici vyšetření, z něhož vyplývá datum pracovní neschopnosti od 2. 5. 2001 do 25. 5. 2001, a dále důkazní návrhy v podobě předložených lékařských zpráv (33 listů) a učinění dotazu na Fakultní nemocnici v Motole o sdělení průběhu jednotlivých vyšetření a všech diagnóz, na které byl na tomto pracovišti léčen po dobu více jak 2 roky. I přes uvedené skutečnosti soud tyto listiny jako důkaz neprovedl a rovněž nepožádal o zdravotnickou dokumentaci Fakultní nemocnici v Motole, byť to stěžovatel navrhoval. Namítal dále, že z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu soud těmto důkazním návrhům nevyhověl, případně zda-li o nich vůbec rozhodoval.

Stěžovatel dále poukazoval na to, že se soud nedostatečně vypořádal s jeho tvrzením o původu onemocnění a jeho projevech v současnosti. Uváděl, že posudek posudkové komise je jen jedním z důkazů prováděných v rámci soudního řízení, a pokud na podporu svých tvrzení navrhoval další důkazy, měl se s nimi soud vypořádat, což neučinil. Konstatoval, že samotné vyšetření ze strany lékařů posudkové komise probíhalo zcela nestandardním způsobem, neboť tito lékaři nechtěli některé informace vůbec slyšet, nezabývali se jimi a nezohlednili je ve svých závěrech, a soud se těmito námitkami proti postupu lékařů při vyšetření rovněž nezabýval.

Namítal dále, že za zásadní vadu správního řízení a následného soudního řízení považuje neúplné posouzení zdravotního stavu, což se projevilo jeho odlišným posouzením okresní správou sociálního zabezpečení na straně jedné a posudkovou komisí na straně druhé. Pokud soud dospěl k závěru, že podkladový posudek lékaře OSSZ neobstojí ve srovnání s posudkem posudkové komise, pak měl napadené rozhodnutí žalované zrušit, neboť žaloba musela být shledána důvodnou v tom směru, že podkladový posudek OSSZ je nesprávný. V posuzovaném případě však soud svým rozhodnutím „nahradil“ rozhodnutí správního orgánu, čímž mu odňal možnost bránit se proti takovému postupu ve správním soudnictví.

Dovozoval, že jsou dány důvody kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Navrhoval, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a

d) s. ř. s., avšak důvody obsažené v kasační stížnosti směřují proti posouzení zdravotního stavu posudkovými orgány. V řízení o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem vychází judikatura Nejvyššího správního soudu z názoru, že nesprávné a neúplné posouzení zdravotního stavu zakládá jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 13/2003 ze dne 25. 9. 2003, publ. ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 511/2005). Stěžovatel pak namítá, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkami vznesenými v průběhu soudního řízení a dovolává se tak nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Uvedený důvod lze podřadit pod kasační důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu posudkové dokumentace plyne, že stěžovatel žádal poprvé o invalidní důchod v roce 2004. Podle záznamu o jednání OSSZ Karlovy Vary ze dne 9. 12. 2004 nebyl stěžovatel shledán plně ani částečně invalidním. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly XV, oddílu F, položky 2a) na 10 % (páteřní zdravotní postižení). U stěžovatele se nejednalo o zdravotní postižení umožňující soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek ani o zdravotní postižení značně ztěžující obecné životní podmínky. Podle záznamu o jednání OSSZ Karlovy Vary ze dne 19. 11. 2008 stěžovatel znovu požádal o plný invalidní důchod dne 22. 10. 2008. Podle posudkového hodnocení šlo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož hlavní příčinou byla somatoformní bolestivá porucha způsobující pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly V, položky 4 písm. c) o 35 %. Bylo uzavřeno, že stěžovatel není plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ale je částečně invalidní podle § 44 odst. 1 téhož zákona. Datum vzniku částečné invalidity bylo stanoveno na 23. 1. 2008 „psychiatrickým nálezem“.

Poté byla vydána dvě rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, a to rozhodnutí I, jímž byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod a rozhodnutí II, jímž byl přiznán stěžovateli částečný invalidní důchod od 23. 1. 2008. Již na tomto místě je třeba zdůraznit, že stěžovatel podal žalobu pouze proti rozhodnutí žalované I., jímž mu byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod. Rozhodnutí žalované II., jímž mu byl přiznán částečný invalidní důchod od 23. 1. 2008, žalobce nenapadl a nebylo tedy předmětem přezkumného soudního řízení.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci tedy bylo rozhodnutí žalované I., jímž byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb. s odůvodněním, že stěžovatel nebyl plně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil pouze 35 %. Jedním z předpokladů pro vznik nároku na plný invalidní důchod je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. v jeho znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Bylo tedy třeba zjistit, zda stěžovatel ke dni 11. 2. 2009 splňoval podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné

výdělečné činnosti u něho činil nejméně 66 %, nebo zda u něho šlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek. Je tedy třeba uvést, že v daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí, Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifická forma správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde tedy o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí i znalosti z oboru posudkového lékařství. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak takový posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plné či částečné závisí především.

Kromě výše uvedeného, Nejvyšší správní soud k námitkám stěžovatele směřujícím proti postupu posudkových orgánů a soudu uvádí, že organizační uspořádání a postup orgánů státní správy v sociálním zabezpečení upravoval zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Podle § 81 odst. 1 tohoto zákona v jeho znění ke dni vydání rozhodnutí žalované, tj. k datu 11. 2. 2009, řízení o přiznání dávky důchodového pojištění se zahajovalo na základě písemné žádosti. Podle § 8 odst. 1 poté zdravotní stav a pracovní schopnost občanů ve věcech sociálního zabezpečení posuzovaly okresní správy sociálního zabezpečení při zjišťovacích a kontrolních prohlídkách; za tím účelem svými lékaři posuzovaly m. j. plnou nebo částečnou invaliditu. Okresní správy sociálního zabezpečení podle § 6 odst. 4 písm. j) předkládaly podklady pro rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o dávkách důchodového pojištění, přičemž o těchto dávkách podle § 5 písm. a) bod 1 rozhodovala Česká správa sociálního zabezpečení.

Z výše uvedeného plyne, že jediným podkladem pro rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o žádosti stěžovatele o plný invalidní důchod byl záznam o jednání OSSZ v Karlových Varech ze dne 19. 11. 2008.

V případě, kdy je rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení týkající se dávky podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem napadeno žalobou, je povinností soudů rozhodujících ve správním soudnictví postupovat podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., což znamená povinnost soudů vyžádat posudek od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, který je za splnění shora uvedených podmínek důkazem stěžejním pro posouzení nároku na dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. To ve svých důsledcích znamená, že soudy musí zkoumat úplnost,

objektivnost a přesvědčivost posudků posudkových komisí tak, aby mohly být způsobilým podkladem pro přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o dávce. Z toho plyne, že pokud dojde k tomu, že lékař OSSZ posoudí zdravotní stav a pracovní schopnost žadatele o dávky odchylně od posudkových závěrů posudkových komisí, musí soud dbát na to, aby posudkové komise svoje závěry úplně a přesvědčivě odůvodnily a vysvětlily, v čem neshledávají postup lékaře OSSZ správný. Z těchto důvodů, kdy posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí je pro řízení před soudy rozhodujícími ve správním soudnictví důkazem stěžejním, není soud oprávněn například zrušit rozhodnutí žalované pro to, že vycházela ze záznamu o jednání OSSZ, který posoudil zdravotní stav a pracovní schopnost žadatele o dávku jinak než posudková komise. Proto v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem nepřichází v úvahu kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), ale pouze důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jak bylo výše uvedeno. Námitku stěžovatele spočívající v tvrzení, že krajský soud měl rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení poté, co zjistil, že posudek lékaře OSSZ ve srovnání s posudkem posudkové komise neobstojí, nelze proto považovat za důvodnou. Navíc nutno již na tomto místě uvést, že posouzení lékaře OSSZ a posudkové komise se sice lišilo procentní mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti (35 %, 50 %), avšak ani jedno z těchto posouzení posudkových orgánů nedospělo k závěru, že stěžovatel byl k datu vydání napadeného rozhodnutí plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že se krajský soud nepřesvědčivě vypořádal s jeho tvrzením o vzniku invalidity v dřívější době. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že jak již opakovaně konstatoval, předmětem přezkumného soudního řízení bylo pouze rozhodnutí žalované I. ze dne 11. 2. 2009 o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod, neboť stěžovatel rozhodnutí II. z téhož dne o přiznání částečného invalidního důchodu žalobou nenapadl. Stěžovatel byl uznán lékařem okresní správy sociálního zabezpečení částečně invalidním od 23. 1. 2008 „psychiatrickým nálezem“. Jakkoli Nejvyšší správní soud sdílí názor stěžovatele o tom, že toto datum není zcela přesvědčivé, neboť v nálezu ze dne 23. 1. 2008 je m. j. uvedeno, že „od prvního kontaktu v roce 2004 se nic nemění“, nelze otázku vzniku částečné invalidity v tomto řízení přezkoumávat, protože tato otázka nespadá do předmětu řízení v posuzované věci. I kdyby teoreticky byly krajským soudem činěny další postupy k objasnění data vzniku částečné invalidity, nebyla by případná změna data vzniku částečné invalidity způsobilá ovlivnit úvahu o zákonnosti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o plný invalidní důchod. Pokud tedy stěžovatel nenapadl žalobou rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2009 II. o přiznání částečného invalidního důchodu, vznik částečné invalidity nelze v tomto řízení přezkoumávat. Stěžovatel má však možnost požádat o změnu poskytování částečného invalidního důchodu příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení (§ 81 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.).

Pokud jde o posudek posudkové komise ze dne 6. 5. 2009 a jeho doplnění ze dne 2. 9. 2009, je třeba uvést, že posudková komise jednala v řádném složení, za přítomnosti odborného lékaře psychiatra, jehož specializace odpovídala rozhodujícímu zdravotnímu postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu stěžovatele. Posudková komise měla k dispozici dostatečné množství lékařských nálezů, na které v posudku poukazuje a částečně je cituje, přičemž řada dalších nálezů se nacházela v posudkové dokumentaci. V

doplňujícím posudku posudková komise výslovně uvedla, že požadavek na kompletní lékařské vyšetření je nadhodnocený, neboť doložená zdravotní dokumentace byla dostačující k vypracování posudku. Lékařskou zprávu Fakultní nemocnice v Motole ze dne 30. 11. 2007, jíž se stěžovatel dovolával v žalobě, měla posudková komise k dispozici.

Stěžovatel v průběhu přezkumného soudního řízení nesouhlasil se stanovením rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu a dovolával se toho, že jeho nynější stav je ovlivněn následky dopravní nehody ze dne 3. 7. 2000, kdy utrpěl pohmoždění levé horní končetiny, otevřenou zlomeninu levé čéšky a další poranění. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v roce 2004, kdy stěžovatel žádal o plný invalidní důchod poprvé, bylo podle záznamu o jednání OSSZ v Karlových Varech ze dne 19. 12. 2004 za rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu považováno páteřní onemocnění, avšak pokles soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitoly XV, oddílu F, položky 2 písm. a) na 10 %, přičemž stěžovatel nebyl shledán plně ani částečně invalidním. V roce 2008, tedy podle záznamu o jednání OSSZ v Karlových Varech ze dne 19. 11. 2008, posudkový lékař za rozhodující zdravotní postižení považoval somatoformní bolestivou poruchu, smíšenou poruchu osobnosti, a shodně zdravotní stav posoudila i posudková komise. Je tedy třeba zdůraznit, že oba posudkové orgány určily shodně rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, a to somatoformní bolestivou poruchu u smíšené poruchy osobnosti. Posudkové závěry ohledně rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu zcela korespondují s diagnostickým souhrnem obsaženým v propouštěcí zprávě Fakultní nemocnice v Motole ze dne 30. 11. 2007, kde je na prvním místě uvedena somatoformní bolestivá porucha a smíšená porucha osobnosti. K tomu nutno dodat, že stěžovatel byl do této nemocnice přijat k diagnosticko – terapeutickému pobytu, přičemž kromě řady jiných vyšetření, se uskutečnilo i psychiatrické konsilium, jehož závěry jsou v propouštěcí zprávě obsaženy. V doplňujícím posudku posudková komise výslovně uvedla, že jako rozhodující zdravotní postižení nelze stanovit postižení páteře, neboť se jedná o bolestivý páteřní krční syndrom bez výpadových kořenových příznaků, což prokazuje i doložené RTG vyšetření a CT vyšetření páteře, stejně jako neurologické vyšetření MUDr. P. ze dne 28. 5. 2008. V posuzované věci tedy nevznikly důvodné pochybnosti o určení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu stěžovatele. Zbývalo tedy posoudit otázku poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Kapitola V. – duševní poruchy a poruchy jednání, položka 4 této kapitoly, je dále členěna takto:

a) lehké poruchy – 5 – 10 %,
b) středně těžké poruchy – 15 – 20 %,
c) těžké poruchy – 25 – 50 % ,
d) zvlášť těžké poruchy – 60 – 70 %.

Lékař okresní správy sociálního zabezpečení i posudková komise shodně podřadili rozhodující zdravotní postižení stěžovatele pod položku 4 písm. c) kapitoly V., kde je procentní rozpětí stanoveno 25 – 50 %, avšak určili odchylně pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rámci tam uvedeného rozpětí, a to tak, že lékař OSSZ stanovil 35 % a posudková komise 50 % poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Za situace, kdy

rozhodující zdravotní postižení bylo oběma posudkovými orgány určeno shodně a shodně podřazeno pod příslušnou kapitolu a položku přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., nepovažuje Nejvyšší správní soud rozdíl ve stanovení poklesu za takový rozpor, který by vzbuzoval důvodné pochybnosti o správnosti učiněných závěrů, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Jedná se o rozdíl v rámci procentního rozmezí jedné položky, který ani nemůže vyvolat úvahy o případném dosažení 66 % potřebných (v době vydání rozhodnutí žalované) pro uznání plné invalidity. Posudková komise pak v posudku ze dne 6. 5. 2009 výslovně uvedla, že rozhodující zdravotní postižení nelze podřadit pod písm. d) kapitoly V., neboť se nejedná o zvlášť těžkou poruchu s nutností opakovaných a dlouhodobějších hospitalizací. U stěžovatele nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek ve smyslu § 39 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., v jeho znění ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že nebylo prokázáno, že by stěžovatel ke dni vydání rozhodnutí žalované, tj. ke dni 11. 2. 2009, splňoval podmínky plné invalidity podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., a nárok na plný invalidní důchod mu tedy k uvedenému datu nevznikl. Stěžovatel byl shledán pouze částečně invalidním a částečný invalidní důchod mu byl přiznán rozhodnutím žalované ze dne 11. 2. 2009 II. od 23. 1. 2008. Toto rozhodnutí však nebylo předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci.

Rozhodnutí žalované I. ze dne 11. 2. 2009 o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod je v souladu se zákonem, stejně tak jako napadený rozsudek krajského soudu, jímž byla žaloba stěžovatele směřující proti tomuto rozhodnutí zamítnuta. Nejvyšší správní soud neshledal tedy kasační stížnost důvodnou a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci stěžovatele byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové částce 2400 Kč (3 úkony právní služby po 500 Kč spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, v další poradě s klientem přesahující 1 hodinu a v písemném podání soudu týkajícím se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 bodem d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, advokátní tarif a 3 režijní paušály po 300 Kč podle 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 2400 Kč). Zástupce stěžovatele rovněž doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 2400 Kč, tj. 480 Kč. Zástupci stěžovatele tedy bude vyplacena částka ve výši 2880 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu